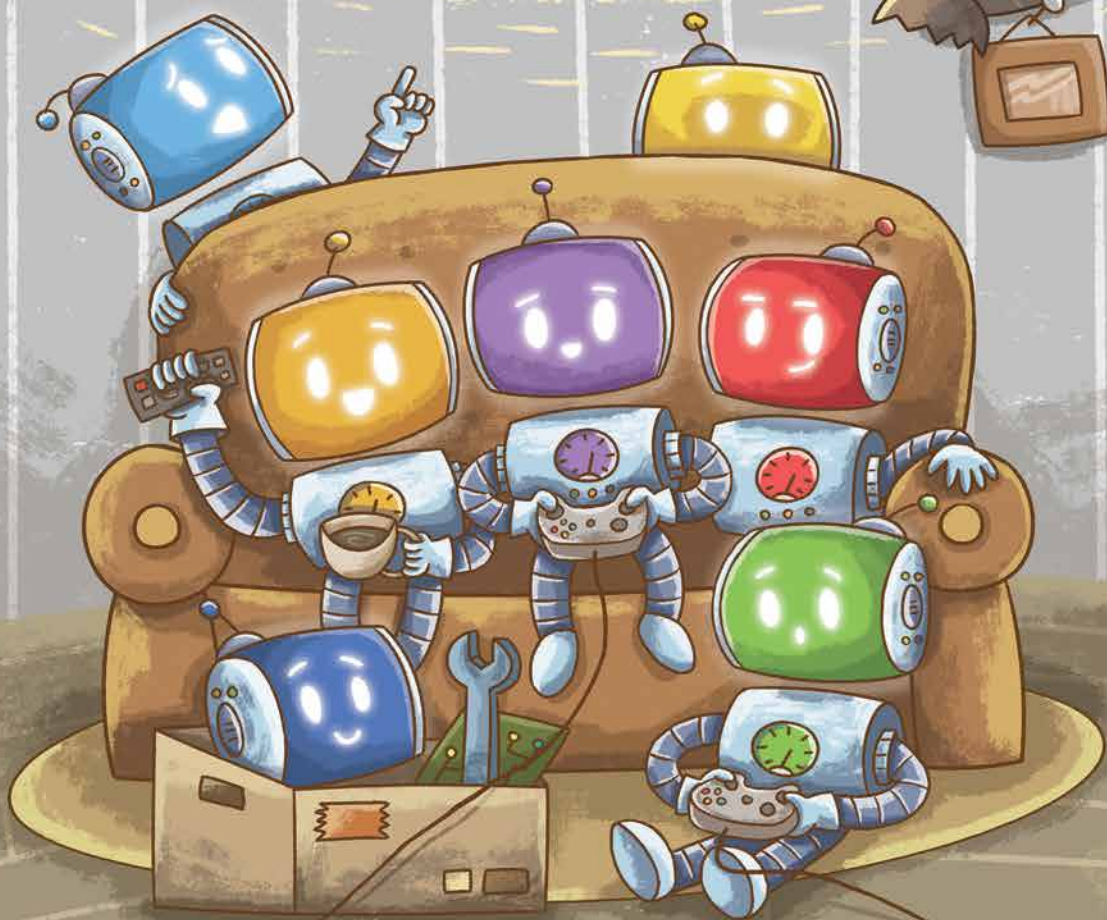


TOMOGA JÁNOS

# A HÉT KISROBOT ÉS A ROBOONTÓ

mesék  
robotgyerekeknek



MAYER TAMÁS RÁJZAIVAL

TOMOGA JÁNOS

# A HÉT KISROBOT ÉS A ROBONTÓ

Mesék robotgyerekeknek



Mayer Tamás rajzaival



ISBN 978-963-587-137-7

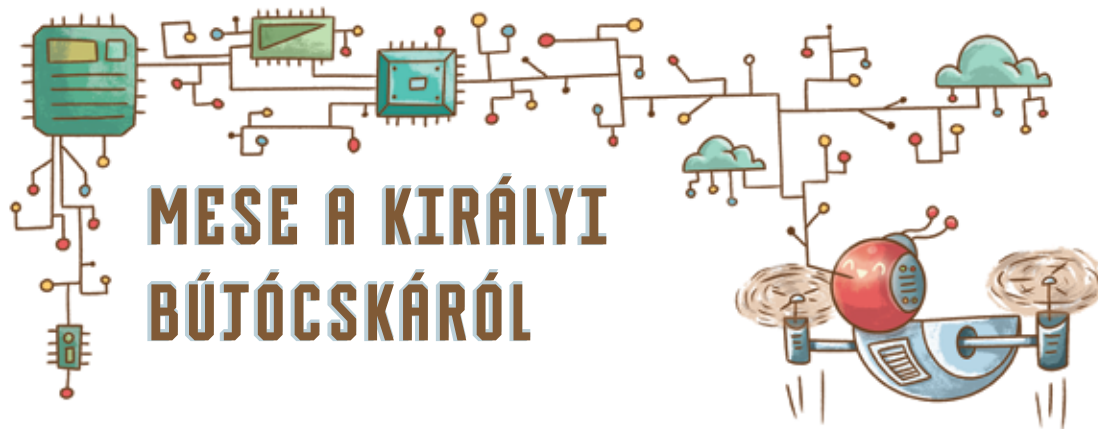
Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2022-ben.  
[www.pagony.hu](http://www.pagony.hu)

Szöveg © Tomoga János, 2022  
Illusztráció © Mayer Tamás, 2022  
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2022  
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András  
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter  
Műszaki vezető: Pais Andrea



Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.  
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella  
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.  
Vezérigazgató: Balizs Attila  
[www.dabasinyomda.hu](http://www.dabasinyomda.hu)



Hol volt, hol nem volt, a rézerdőn túl, de a vaserdőn még innen, volt egy robotmama. Ennek volt egy kisrobot fia. Ez a kisrobot igen jószívű és szorgalmas szerkezet volt, csak hát egy kicsit ügyetlen. Hiába adta be robotmama mindenhová, csak kárt csinált mindenütt.

Beadta villanypásztornak a napelemfarmra, hát nem hagyta szétszéledni az összes kis napelemet a világba?

Beadta kovácsinasnak a vaskohóba, hát véletlenül akkorát csapott egy 50 kilós kalapáccsal a kovácsrobot lábfejére, hogy annak cserélni kellett az egész lábát!

Beadta villanszerelő-inasnak az elektromos elosztóba, hát véletlenül akkora rövidzárlatot csinált a főkapcsolónál, hogy egy napig nem volt áram az egész környéken.

El is nevezték a többiek Hagyd-Abba-Elrontod kisrobotnak.

– Biztos valami programhiba van a kis fejében. Vagy esetleg egy hibás memóriamodul – búslakodott a robotmama. Hiába mondta neki a robotdoki a rendelőben,



a városi szerelőműhelyben, hogy nincs azzal a kisrobottal semmi baj. Csak kicsit ügyetlen, no és? Majd kiadnak egy új frissítést, és kinövi.

Hát ez az említett kisrobot egy nap az internetet böngészte, amikor belebotlott egy rikító, villogó hirdetésbe.

- AZ ÉVSZÁZAD LEHETŐSÉGE! KIRÁLYI BÚJÓCSKA!
- Akarod a fele királyságot?
- Akarod a robot-királykisasszony kezét?
- Akarod a robotkirály menő metálfényezését?
- Szereted a bújócskát, és már elmúltál 10 éves?
- Igen? Akkor mire vársz még, robot? Regisztrálj ingyenesen a robotkiraly.com weboldalon az évszázad játékára!

A kisrobot arca menten felderült.

– No, most megmutathatod mindenkinek, hogy miből raktak össze! – biztatta magát.

Azonnal bepötyögte a *www.robotkiraly.com* webcímet, és izgatottan várt.

És várt.

És várt.

– Az oldal átmenetileg nem érhető el! Próbálja később! – jelent meg a böngészőben. Annyian akartak egyszerre regisztrálni, hogy az oldal a nagy érdeklődés miatt egyszerűen összeomlott! Még ilyen!

Megpróbálta a kisrobot még egyszer.



Megpróbálta másodszor.

Próbálta harmadszor.

Micsoda szerencse!

A tízezer-hatszáztizenkilencedik próbálkozásra be tudott lépni!

A robotkiraly.com a legmenőbb weboldal volt, amit a kisrobot valaha látott. A legfrissebb hírek, pletykák a birodalomból, a királyi családról. Szerelmek, intrikák, párbajok, frissítések. De ami a lényeg...

Az első oldalon ott ragyogott a szépséges szép robot-királykisasszony képe.

Alatta ott volt a KIRÁLYI BÚJÓCSKA gomb.

A kisrobot mohón rákattintott.

Villámgyorsan kitöltötte a regisztrációs űrlapot (típus, gyártási év, blabla).



Alatta ott volt a TOVÁBB gomb.

A kisrobot késlekedés nélkül rákattintott.

Legörgette a „Kockázatok és feltételek” nagyon-nagyon apró betűs szövegét.

Alatta ott volt az ELFOGADOM ÉS REGISZTRÁLOK gomb.

A kisrobot olvasás és gondolkodás nélkül rákattintott.

– GRATULÁLUNK! Sikeresen regisztráltál a Királyi bújócska játékunkra. Várunk a robotkirály palotájában 4 nap 7 óra 22 perc 51 másodperc múlva. Ha nem jelent meg az adott időre, akkor a „Kockázatok és feltételek” fejezetnek megfelelően a királyi robontók parancsot kapnak, hogy felkutassanak és elbontsanak. Eredményes játékot és sok szerencsét kíván a robotkirály! – jelent meg a sikeres jelentkezés visszaigazolása, és a számláló elkezdett visszafelé számolni.

– Mi... micsoda? Milyen királyi robontók? – hűlt el a kisrobot. Na, most már elolvasta az apró betűs részt, amit a regisztrálás előtt kellett volna! Ebben a királyi robontók mellett megemlítették, hogy négyszer próbálkozhat elbújni a robotkirály lánya elől, és ha nem sikerül, akkor megint jöhetnek a királyi robontók, hogy szétszedjék.

– Jóságos Legó robot, mire vállalkoztam! – keseredett el a kisrobot.

De nem volt mit tenni, hiszen a számláló könyörtelenül morzsolta visszafelé a másodperceket. Indulnia kellett, ha nem akart elkésni.

Robotmama csomagolt neki egy fémkulacsnyi olajteát a réztarisznyába, aztán nagy szomorúan összekocantották a fejüket, és a kisrobot elindult.

Ment, mendegélt, elhagyta a vaserdőt, aztán a vasmezőt, végül a vashegyet is. Odaért egy régi olajkúthoz, gondolta, ott letáborozik éjszakára. Megtöltötte a kulacsát friss olajjal, és éppen ki akart kapcsolni, amikor halk nyöszörgést hallott. Nézett jobbra, nézett balra, de nem látott semmit.

– Itt vagyok fönt, az olajkút tetején, beszorultam a vasrudak közé. Segíts, kérlek! – rimázkodott egy vékony hangocska.

Felnézett a kisrobot, hát tényleg, az olajkút tetején a vasszerkezetbe akadva ott pihegett egy kicsi rakéta.

Gyorsan felmászott, kiszabadította, és óvatosan levitte a földre. Szerencsére nem ejtette el! Lent aztán megtörölgette, betakargatta a réztarisznyájával, és hagyta pihenni reggelig.



Reggel mondta neki a kicsi rakéta:

– Na, kisrobot, jótett helyébe jót várj! Ha bajba kerülsz, csak hívd a 762538-5464-es telefonszámot! De aztán jól meggondold, mert ezt a számot csak egyszer hívhatod! – azzal a picike rakéta döngicsélő hanggal felszállt az ég felé.

A kisrobot hitte is meg nem is, de azért a telefonszámot jól megjegyezte. Ment tovább.

Ment, mendegélt, elhagyta a nikkelerdőt, aztán a nikkelmezőt, végül a nikkelfelhegyet is. Odaért egy régi szénbánya bejáratához, gondolta, ott letáborozik éjszakára. Ivott egy kis olajteát a kulacsából, és éppen ki akart kapcsolni, amikor halk nyöszörgést hallott. Nézett fel, nézett le, nézett jobbra, nézett balra, de nem látott semmit.

– Itt vagyok a szénbánya bejáratánál, egy földkupac alatt. Besüllyedtem a földbe, és bennrekedtem. Segíts, kérlek! – rimázkodott egy vékony hangocska.

Odament a kisrobot, hát tényleg ott volt egy kis földhányás. Elseperte, kicsit beásott a földbe, és kivett onnan egy kicsi markológépet. Megtörölgette, betakargatta a réztarisznyájával, és hagyta pihenni reggelig.



Reggel mondta neki a markológépecske:

– Na, kisrobot, jótett helyébe jót várj! Ha bajba kerülsz, csak hívd a 392282867-5464-es telefonszámot! De aztán jól meggondold, mert ezt a számot csak egyszer hívhatod! – azzal a kis markoló vékony, zümmögő hangon elhajtott.

A kisrobot hitte is meg nem is, de azért a telefonszámot jól megjegyezte. Ment tovább.

Ment, mendegélt, elhagyta a titánerdőt, aztán a titánmezőt, végül a titánhegyet is. Odaért egy régi kikötőhöz, gondolta, ott letáborozik éjszakára. Ivott egy kis olajteát a kulacsából, és éppen ki akart kapcsolni, amikor halk nyöszörgést hallott. Nézett körbe-körbe, de nem látott semmit.

– Itt vagyok a víz partján, beszorultam a kövek közé. Segíts, kérlek! – rimánkodott egy vékony hangocska.

Lement a kisrobot a vízpartra, hát tényleg, a kövek közé szorulva ott pihegett egy kicsi tengeralattjáró. Gyorsan kiszabadította, és óvatosan felvitte a partról. Szerencsére ezt sem ejtette el! Fent aztán megtörölgette, betakargatta a réztarisznyájával, és hagyta pihenni reggelig.



Reggel mondta neki a kicsi tengeralattjáró:

– Na, kisrobot, jótett helyébe jót várj! Ha bajba kerülsz, csak hívd a 782627463-5464-es telefonszámot! De aztán jól meggondold, mert ezt a számot csak egyszer hívhatod! – azzal beugrott a vízbe, és bugyborékoló zúgással elúszott.

A kisrobot hitte is meg nem is, de azért a telefonszámot jól megjegyezte. Biztonság kedvéért megnézte a visszaszámlálót is. Még 1 napja 9 órája 12 perce és 56 másodperce volt, hogy a robotkirály palotájába érjen.

– Jó lesz sietni! – gondolta, azzal ment tovább.

Ment, mendegélt, elhagyta a műanyag erdőt, aztán a műanyag mezőt, végül a műanyag hegyet is. Odaért egy régi málladozó épülethez.

– 101. rob zz mállom s – olvasta a homlokzatán a kopott, hiányos cégtáblát. Gondolta, bent megpihen az éjszaka. Ivott egy kis olajteát a kulacsából, és már éppen ki akart kapcsolni, amikor éktelen káromkodást hallott. Nem kellett keresgélnie, hogy merről jöhet a hang, mert hirtelen a semmiből megjelent egy robozzum, lebbencsmotorja feketén füstölgött, és nagyon csúnya, kerregő hangot adott ki magából.

– A csuda vigye el a sok szemetelő, fafejű ostobát! – mérgeződött a robozzum, és válogatott átkokat szórt azokra, akik olyan buták, hogy eldobálják a szemetüket.



Közben ide-oda dülöngélt, mert a füstölő lebbencsmotorja hol beindult, hol leállt.

A kisrobot várt egy kicsit, majd megkérdezte:

– Ne segítsek, robozzum?

A robozzum úgy nézett rá, mintha kísértetet látott volna.

– Megoldom! – válaszolt mogorván, azzal folytatta a káromkodást és az ide-oda dülöngélést. Végül teljesen kimerülve begurult az egyik sarokba, ott morgott magában, szidva mindent és mindenkit. Lebbencsmotorja ekkorra teljesen feladta a szolgálatot, csak a fekete füst szivárgott belőle szakadatlanul.

A kisrobot közelebb ment, és elszörnyedve látta, hogy egy félig elszenesedett, műanyag reklámszatyor lóg ki az érzékeny lebbencsmotor redői közül. Biztosan ez okozta azt az ocsmány, bűdös füstöt, és közben lefullasztotta a lebbencsmotort. Még közelebb ment, óvatosan megvizsgálta a zacskót, és lassan megpróbálta kihúzogatni. A robozzum villámló szemekkel nézte. Mikor már eléggé meglazította a szatyrot, a kisrobot így szólt:

– Ez most lehet, hogy fájni fog. Számolok háromig, jó?

A robozzum bólintott.

– Egy! – azzal kirántotta a zacskót.

– Aúúú... hogy az a... nem azt mondtad, hogy háromra rántod ki? – támadt a robozzum a kisrobotra.



– Azt mondtam, hogy számolok háromig. Kettő, három! – rántotta meg a vállát a kisrobot. – Jobb?

A robozzum feltápászkodott, és ráindított a lebbencsmotorra. Az még egy kicsit köhécsejt a kicsi műanyagdarabkák miatt, majd teljes erőből felzúgott. Újra működőképes volt!

– Jobb – azzal eltűnt.

– Téged sem tanított meg robotapád vagy robotanyád a jó modorra – csóválta fejét a kisrobot.

– Nekem nincsen apám, se anyám! – ugrott elő a semmiből újra a robozzum, a frászt hozva a kisrobotra. – Sőt, már kollégáim sem, mióta felszámolták ezt a nyamvadt robozzumállomást.

– Jól van, na! Csak egy *köszönöm!* jólesett volna. Meg aztán kíváncsi vagyok, hogy hogyan csinálod azt, hogy a semmiből megjelenysz – mondta a kisrobot.

– Először: kösz! Másodszor: semmi közöd hozzá! – azzal a robozzum megint köddé vált.

A kisrobot idegesen nézegetett körbe, hogy honnan fog megint előugrani, de azon az éjszakán többet már nem látta.

Kipihente magát a kisrobot, fűgén indult tovább az úton. Még aznap délután, pontosan időben megérkezett a robotkirály hatalmas szilíciumkristály palotájához.



A robotkirály kint állt a kapuban. (Úgy látszik, ennek nincs jobb dolga, mint állandóan a kapuban ácsorogni.)

– Töltődjön sokáig, robotkirály uram! – szólította meg a kisrobot.

– Te is, kisrobot, te is! – fogadta köszönését a robotkirály. – Mi szél hozott mifelénk?

– Uram, királyom, rendszerkapcsolóm a kezébe ajánlom, én bizony a Királyi bújócskára regisztráltam, és éppen mostanában kell megjelenem felséged színe előtt – válaszolt a kisrobot.

– Nagyon jó, nagyon jó, kisrobot! Már éppen kifogytunk a jelentkezőkből, a királyi robontók meg alig győzik a munkát. Tudod-e a szabályokat?

– Tudni éppen tudom – húzta be a nyakát a kisrobot a királyi robontók emlegetésére.

– Akkor azt is tudod, hogy mostantól kezdve egy percre még visszamondhatod a jelentkezésedet. Úgy is mondhatnók, hogy élhetsz az elállás jogával.

– Tényleg? – kapott a szón a kisrobot.

– Hát persze, ahogy a szerződésben szerepel – rántotta meg a vállát a robotkirály.

Megörült a kisrobot, akkor ennyi volt, itt és most szépen visszamondja a jelentkezését, és mehet vissza robotmamához.



– Akkor én most azonnal élnék az... – kezdte a kisrobot, de nem tudta befejezni, mert a palota kapujában megjelent a robot-királykisasszony, és odalibbent fenséges apjaura mellé.

Hát ha láttatok már olyan csudaszépet! Karcsú, ezüstös testén vidáman csillogott a napsugár, kerek arcocskáján pajkos mosoly játszadozott. És azok a szemek! A kisrobot életében nem látott még ilyen szépet. Kettő kéken, kettő pirosan, kettő pedig zölden világított, és ahogy az a hat szem egyszerre rápillantott a kisrobotra, azt hitte, menten kikapcsol. Bennszorult a szó a kisrobotban, nem tudta, hol van, mit akar.

– Mit is szeretnél volna mondani, kisrobot komám? – kérdezte a robotkirály.

– Azt akarom mondani... azt akarom mondani... – nyögdecsejt a kisrobot a szemét le sem véve a robot-királykisasszonyról.

– No, de ne húzzuk az időt, lejárt az egy perc! A szerződés életbe lépett – csapta össze a kezét a robotkirály.

Törődött is vele a kisrobot! Csak bámulta a királykisasszonyt, aki megfordult, az egyik hátsó szemével még rákacsintott, és kecsesen ringatózva ellibeggett.

– Még két szem hátul! Az nyolc szem! Meg kell örülni! – vágattak a kisrobot gondolatai fel s alá a kis agyában.





– Tehát, kisrobot, négyszer próbálkozhatsz, minden reggel egyszer-egyszer. Ha úgy el tudsz bújni, hogy a lányom nem talál meg, akkor tiéd lesz a fele keze és a királyságom. Akarom mondani, a keze és a fele királyságom. Hahaha... ezt a viccet nem tudom megunni! – törölgette a szemét a robotkirály. – Ja, és kapsz egy ilyen menő metálfényezést, mint az enyém. De – emelte fel a mutatóujját – ha a lányom mind a négyszer megtalál, akkor mehetsz a királyi robontókhoz vendégségbe. Ott csak egy fogás lesz, márpedig az te leszel.

Hát ettől már kijózanodott a kisrobot!

– De bolond vagyok! Vissza kellett volna mondani az egészet! – siránkozott magában, miközben a szállására kísérték. Ott hánykolódott egész éjszaka, de hajnal előtt egy kicsivel eszébe jutott a pici rakéta és az ő ígérete. Nosza, hívta a 762538-5464-es számot.

– Biiiiiiíp..... Biiiiiiíp..... Biiiiiiíp..... Biiiiiiíp..... Biiiiiiíp... – csörgött a telefon.

Hívta újra.

– Biiiiiiíp..... Biiiiiiíp..... Biiiiiiíp..... Biiiiiiíp..... Biiiiiiíp... – csörgött a telefon újra.

– Hát, jól átvertél, kisrakéta! – gondolta keserűen a kisrobot, és lerakta.

Ekkor azonban tompa morajlás futott végig a szobán. Odarohant a kisrobot az ablakhoz, és kinézett. Hát

lássatok csudát, egy hatalmas rakéta dörögött éktelen robajjal az ablak előtt! Az oldalára egy hatalmas arany korona volt festve színaranyból, mert biza ő volt a rakéta-király.

– Megmentetted a legkisebb gyermekemet, kisrobot, most én segítelek meg tégedet – azzal magához rántotta a kisrobotot, és elstartolt az ég felé.

Robogott a rakétakirály, elhagyták a Holdat.

Robogott tovább a rakétakirály, elhagyták a Vénuszt.

Robogott még mindig a rakétakirály, már elhagyták a Merkúrt is.

Csak akkor álltak meg, amikor elérték a Napot, annak is a háta mögét. Ott aztán meglapultak az árnyékban.

Amint a nap első sugára megcsillant a robotkirály palotáján, felpattantak a királykisasszony szemei. Vidáman kiszaladt a kertbe, beélesítette mind a nyolc gyönyörű szemét, és elkezdett keresni. Kisvártatva kacagva felmutatott a Napra.

– Ott vagy, kisrobot, a Nap háta mögött kedves rakéta-király nagybátyámmal! – kiáltotta, és visszaszaladt a palotába.



Szomorkodott a kisrobot, hát hogy, még a Nap háta mögött is megtalálta? Milyen szeme van ennek a robotkirálykisasszonynak?

Eltelt a nap, jött az éjszaka. Addig-addig hánykolódott a kisrobot, amíg eszébe jutott a pici markológép és az ő ígérete. Nosza, hívta a 392282867-5464-es telefonszámot.

– Bip... bip... bip... bip... bip... – a telefon foglalt volt.

Hívta újra.

– Bip... bip... bip... bip... bip... – a telefon megint foglalt volt.

– Hát, jól átvertél, kis markológép! – gondolta keserűen, és lerakta.

Ekkor azonban megremegett a föld, és iszonyú gépzúgás hallatszott az ablak felől. Odarohant a kisrobot, és kinézett. Hát lássatok csudát, egy hatalmas markológép húzatta a motorját éktelen robajjal az ablak előtt. Az oldalára egy hatalmas arany korona volt festve szín-aranyból, mert biza ő volt a markolókirály.

– Megmentetted a legkisebb gyermekemet, kisrobot, most én segítelek meg tégedet – azzal magához rántotta a kisrobotot, és elkezdett ásni a föld mélye felé.

Ásott a markolókirály, elhagyták a dinoszauruszcson-  
tokat.



Ásott tovább a markolókirály, elhagyták a szén- és olajmezőket.

Ásott még mindig a markolókirály, már elhagyták az olvadt kőzeteket is.

Csak akkor álltak meg, amikor elérték a föld közepét. Ott aztán meglapultak az árnyékban.

Amint a nap első sugára megcsillant a robotkirály palotáján, felpattantak a királykisasszony szemei. Vidáman kiszaladt a kertbe, beélesítette mind a nyolc gyönyörű szemét, és elkezdett keresni. Kisvártatva kacagva lemutatott a föld közepe felé.

– Ott vagy, kisrobot, a föld közepében kedves markolókirály nagybátyámmal! – kiáltotta, és visszaszaladt a palotába.

Szomorkodott a kisrobot, hát hogy, még a föld közepében is megtalálta? Milyen szeme van ennek a robotkirálykisasszonynak?

Eltelt a nap, jött megint az éjszaka. Addig-addig hánykolódott a kisrobot, amíg eszébe jutott a pici tengeralattjáró és az ő ígérete. Nosza, hívta a 782627463-5464-es telefonszámot.

– A hívott számon előfizető nem található – mondta a telefon.

Hívta újra.



– A hívott számon előfizető nem található – mondta újra a telefon.

– Hát, jól átvertél, kis tengeralattjáró! – gondolta keserűen, és lerakta.

Hirtelen sós vízpára csapott be az ablakon, hangos propellersurrogás hangja töltötte be a szobát. Odarohant a kisrobot, és kinézett. Hát lássatok csudát, egy hatalmas tengeralattjáró lebegett a palota kertje mögött hullámzó tenger felszínén. Az oldalára egy hatalmas arany korona volt festve színaranyból, mert biza ő volt a tengeralattjáró- király.

– Megmentetted a legkisebb gyermekemet, kisrobot, most én segítelek meg tégedet – azzal magához rántotta a kisrobotot, és elkezdett lemerülni a tenger legmélye felé.

Merült a tengeralattjáró- király, elhagyták a felszíni, napos vizeket.

Merült tovább a tengeralattjáró- király, elhagyták a mélysötét vizeket.

Merült még mindig a tengeralattjáró- király, már elhagyták a tengerfenék éjfekete vizeit is.

Csak akkor álltak meg, amikor elérték a tenger legmélyebb árkanak legmélyebb bugyrát. Ott aztán meglapultak az árnyékban.

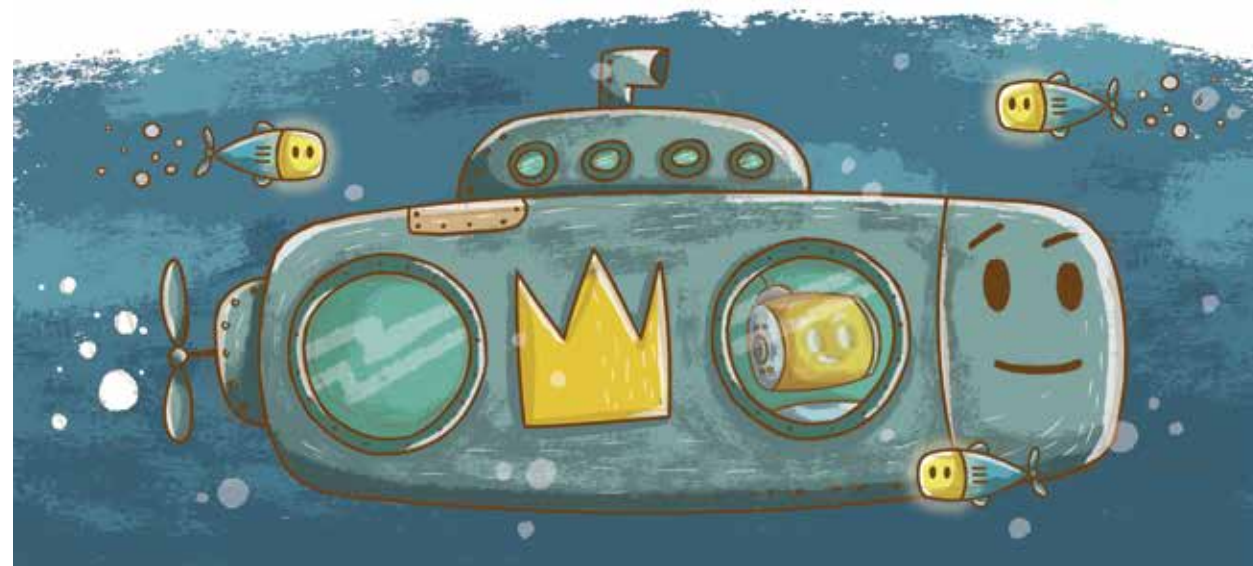
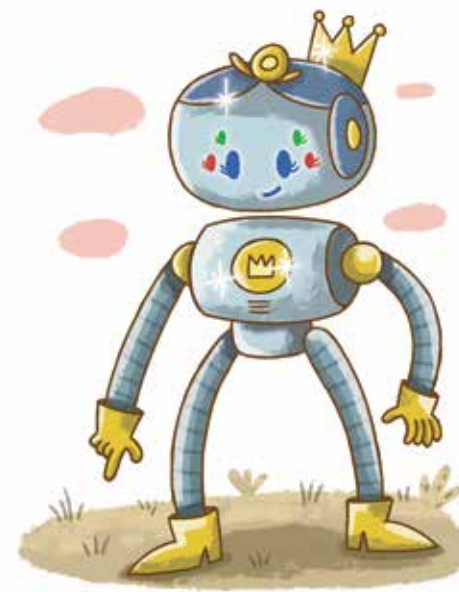


Amint a nap első sugára megcsillant a robotkirály palotáján, felpattantak a királykisasszony szemei. Vidáman kiszaladt a kertbe, beélesítette mind a nyolc gyönyörű szemét, és elkezdett keresni. Kisvártatva kacagva lemutatott a tenger mélye felé.

– Ott vagy, kisrobot, a tenger legmélyebb árkanak legmélyebb bugyrában kedves tengeralattjáró- király nagybátyámmal! – kiáltotta, és visszaszaladt a palotába.

Szomorkodott a kisrobot, hát hogy, még a tenger legmélyebb árkanak legmélyebb bugyrában is megtalálta? Milyen szeme van ennek a robot- királykisasszonynak?

Eltelt a nap, eljött az éjszaka. Addig-addig hánykolódott a kisrobot, amíg eszébe jutott a mogorva robozzum.



De akárhogy is erőlködött, nem emlékezett, hogy kapott volna telefonszámot tőle. Meg aztán mit tudna csinálni egy egyszerű, mogorva robozzum ott, ahol a rakétakirály, a markolókirály, sőt még a tengeralattjáró-király is kudarcot vallott? Hajnal előtt aztán kínjában bekucorodott a szekrény legalsó polcára, és olyan icipicire összehúzta magát, ahogy csak bírta. Ez is jobb a semminél, gondolta.

Eljött a hajnal.

A nap első sugára megcsillant a robotkirály palotáján.

Felpattantak a királykisasszony szemei.

Vidáman kiszaladt a kertbe.

Beélesítette mind a nyolc gyönyörű szemét.

Elkezdett keresni.

Kisvártatva kacagva mutatott a kisrobot szobájában a szekrény legalsó polcára.

– Ott vagy, kisrobot, a szobádban, a szekrény legalsó pol... – kiáltotta, de hirtelen elakadt a szava. A kisrobot eltűnt!

Megrázta a fejét a királykisasszony.

Még jobban beélesítette a szemeit.

De hiába kereste, nem látta sehol a kisrobotot.

– Édesapám, édes robotapám, nem lelem a kisrobotot! – kiáltotta a robot-királykisasszony, és sírva visszaszaladt a palotába.

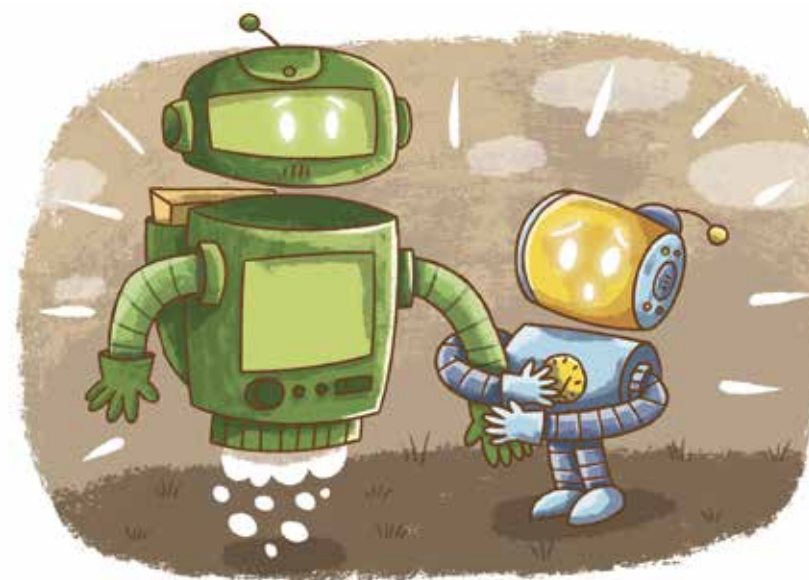


– Ejnye no, te lány, élesítsd be a szemed jobban, meglesz az a kisrobot, meglásd! – biztatta a robotkirály.

De hiába volt minden, a mindent látó nyolc szeme ezúttal cserben hagyta a robot-királykisasszonyt.

Erre hát elkiáltotta magát a robotkirály:

– Jól van, kisrobot, te nyertél! Előjöhetsz, tiéd a lányom keze és a fele királyságom. Na, és persze ez a menő királyi metálfényezés is.



Hát amint ezt kimondta, előzutteryant a semmiből a felséges színük elé a kisrobot és a mogorva robozzum. A kisrobot halálra váltan, üveges szemmel markolta a robozzum karját.



– Hé, most már elengedhetsz! – próbálta magáról egyenként lefejtetni a kisrobot ujjait a robozzum.

– Hé, Fényseb Janó, te még működsz, drága egykomám? – rikkantott fel a robotkirály. – A leggyorsabb futárom volt – fordult oda a lányához –, csak muszáj volt leépítenünk a csomagküldő szolgálatot a válság miatt.

– Töltődjél sokáig, király uram! – köszönt oda zordan a robozzum.

– Te is, Janó, te is! Ide figyelj, te Janó, van huszonegy webáruházam, oszt mind a huszonegy felfutóban van, különösen az a... hogy is híjják, na mondd már... ja igen, a Modern Robotnő. Alig győzzük a megrendeléseket. Kéne egy gyors futár, aki fénysebességgel is tud süvíteni, ha muszáj. Mit gondolsz? Tudnál valakit ajánlani? – kacsintott a robotkirály a robozzumra.

– Majd körbenézek – modult egyet a robozzum, aztán eltűnt a semmiben.

– Visszajön ez, visszajön... – dörzsölte a kezét a robotkirály.

De ekkorra a kisrobot és a robot-királykisasszony már nem figyeltek a robotkirályra. Csak egymást látták, egymást hallották. A kisrobot elbűvölve nézte, ahogy saját tükörképe hat példányban tükröződik vissza a királykisasszony hat elől lévő csodálatos szemében. Kettő kék... kettő zöld... kettő piros... Lassan összekocant a kis fejük...



– Aztán mennyit fizet? – esett ki a semmiből a robozzum a robotkirály előtt, aki erre vígan vállon veregette, és bekísérte a palotába.



**HA A ROBOZZUMOT MÉG UNSZOLNI  
KELLETT VOLNA, AZ ÉN MESÉM IS TOVÁBB  
TARTOTT VOLNA.**

